

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłať,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Prez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłať
Wšědny dny;
Džeń pak swjatosk,
Duši daty,
Wotpoćń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosć je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njeđželske łopjeno.

Wudawa so kóždu łobotu w Smolerjez knihicziščerńi w Budyschinje a je tam sa šchtwórtlětnu pschedpkatu 40 pj. dostacź

3. njeđžela adventa.

Kol. 1, 12 15.

Swjecziny šwjaty advent, kiž nam praji, so Jezus k nam dže, so by nam sbože a žohnowanje pschinyekł, kotrež wón jeniczy, našch Šbóžnik a Wumožnik Jezus Šhrystus, nam dacź samože. Wo tutym žohnowanju šwj. Pawoł na Skoložejškich pišche. Našch tekst je

šwjateho Pawowolny džakny k hěrliučich sa wu-
moženje psches Jesuša.

Bóh je naš

1. wutorhnył wot wyschnosće teje czěmnosće,
2. pschestajil do Šhrystusoweho kralestwa a s tym
3. hódnych czinil k herbstwu tych šwjatych we šwětle.

1. Šdžež je czma, tam ničžo njewidžimy. Pucžowať s nozu pschekhwatany drje wjazny njewě, hdže je a hdže ma dale hieč. A pó czmje so hrosne wězy stawaju, kiž so šwětkla boja. W nozy paduch po šwojim šlym pucžu kašy, w czěmnej nozy so rubi a mori. Bóhanjo šu kaž tajzy, kiž pó czmje khodža. Woni šwětklo Božeho šłowa nješnaja. Powjesće našchich mižionarow wo tym šwědca, kajka wulka a žalostna je nóz a móz czěmnosće. Wěczne žiwjenje w njebješach je jim nješnate abo njewěste; ška a nješprawnosć a jebanštivo płačzi sa mudrosć a gramocziwe hrosnosće kaž krawne wopory šu plody pschiwěry. Šchtóž šwoj „Mižionški pošol“ šwěru czita, temu wschať je to wscho derje šnate.

Me nješku dha hižo w starych czakach tajke ludy byše, kiž tež žiweho lubeho Boha nješnajachu a běchu tola jara mudre a wučene a so wo prawdosć a dobre poczički šwěru prózowachu, kaž na pschillad Romšy a Griczojo? Čzi tola na wyškim

šhodženku człowškeje mudrosće a šdželawosće stejachu, so tež my dženkša hiščeje wschelke wězy wot nich wuknjemy. Wěseje; ale pokoj a měr w Bosy njemějachu, a šadwělowanje a šłosć bē-
džeschtej jim we wutrobje. Romški špižaczel Seneka pišche: „Wšcho je polne nješkutkow a šłosćow a šlych njepocziškow, nje-
wina je rědka, haj, do zyła wjazny njeje.“ — Šrěchi šu šajnne plody bjesbóžnosće. Těhodla šwj. Pawoł „wo wyschnosći czěmnosće“ rěczy. A Skoložejšy jemu derje rošmjachu, kiž běchu prjedy šami czěmnosć a nješhodžachu jako džěczy šwětkla. Nětko pak móžachu so Bohu džakowacź, kiž bē jich s tajkeje wysch-
nosće wutorhnył.

My šnajemy Boha s džěczatišwa šem. Macź je naš wučila ruzy štyknyč a so k Bohu modlicź, so by šwojeho jandžela k našchemu wobarnowanju nam poškať. Wučerjo šu nam w našchich mlodych lětach Bože šłowo prajili, a my wěmy, so Bóh našchu wutrobu widzi a so šmy jemu samolwjenje sa šwoje šutki wi-
nojezi. — Šsu dha s tym šrěchi a šłosće w naš a pola naš psche-
štale? Njeběšchtej bjesbóžnosć a šrěch w czaku do wójny šajnne pschiběratej, a njeje wójna se šwojim krejšlecžom a se šwojim žylym nješšoncznym hubjenštwom a nješbo. om šjawne žalostne dopokašmo sa bjesbóžnosć a wyschnosć teje czěmnosće tež w ššeseczijanskich krajach? Nješku tu domach w našchim lubym wóžnym kraju šrěchi kaž nješprawnosć, lichowanje a njepózezi-
woječ na wošebje hrosne wašchne na šwětklo šupike? Haj, wyschnosć czěmnosće njeje hišče pschestala. Me teho dla je tež jich wjele mjes nami w nušy a šmjerczi bjes troschta a nadžije, runje kaž tamni póhanjo. A to je jich nješbože. Wo-
prawdžite sbože je na wěru do Jesuša šažžene, kiž je tym šwojim jako džěczom šwojeho njebješkeho Wótza pucź k njebje-

ham pschihotował a pokasał, tak so maja w tutym śwětle fwoje semske a njebieske powołanje jažne psched woczomaj. Wscho je tu śwětle a jažne. A Anjesowy fwojaty advent nař i nowa k temu hnuje, so bychmy džakownje wopomnili, shto i Jesuřom mamy. S nim je Bóh nař wutorhnył wot wyschnosceje czemnosceje a

2. pschestajit do kralestwa, na kotrymž mamy to wumozenje psches jeho krej, tych hrěchow wodacze.

Nař jahrodnił shtomiki do dobreje semje a na Bože kłónczko pscheřadzuje, tak je Bóh nař do Jesuřoweje jahrody pscheřadził. To je řo stalo pschi našchim wulkscheczenju. A kař shtom, hdyž je halle do dobreje semje forjenje puscheził a řo pschimnył, wjeřehy wosce, tak pschindžemy my k sbóžnemu shonjenju wo tym, kař Jesuř našchu duschu wofschewi a pošhlnjuje, hdyž jeho we wěrje šapschimnjemy. Na nim mamy wumozenje wot hrěcha.

Sswjaty Pawoł njebe Kolořejřku wofadu šařožil, tola be řlyřchal, řo tam wopacžni wučerjo wučachu, řo njeje Jesuř Boži řyn, ale řo je jenož człowjeř i wofebithym Božim Duchom wobdarjenty był; řo teř njemóže našch Wumóžniř bjes hrěcha bycz a řo njemóže hrěchi wodawacz, ale jenož wučicz, kař mamy teř my — kař řarisejřy — i dobrymi skutkami prawdoscz psched Bohom šařlužicz. Duř fwojaty Pawoł tutón list piřche a w nim prořy, řo bychy řo w prawej wěrje mylicz njedali. Na Jesuřu mamy, — to řeka: wobředžimy — to wumozenje psches jeho krej, hrěchow wodacze. A to je Jesuř dokonjał, dokelž je řnamjo teho njeridomneho Boha, tón přeni narodženty psched wřchitkimi řtworjenjemi

Džiwne je, kař je našch czař řařo na tamny stary czař tak podomny. Šařo wot njerwřjazyřch druhdy řlyřchimy: Wot Jesuřa mamy wulkschec, kař mamy řo řadřerzecz, kař psched Bohom řhodzicz. Hdyž řmy podobneje dobreje myřle, kotrejež beřche Jesuř, dha Bohu bliže pschindžemy, dha řo hrěcha džen a bole wostajimy, a to je potom našche wumozenje. Temu fwojaty Pawoł tu napscheczjo staji: Jesuř, Boži Ssyn, je našch Wumóžniř, dokelž je nař se řwojeje řwju droho wukupil! To je a wostanje jadro našcheje řchecřžjanskeje wěrny. To be Luthe-rowe řbóžne řhonjenje, řiž be řo přjedy se řwojimi dobrymi skutkami podarmo wo řwoju prawdoscz psched Bohom prózował. Sswjaty advent teř nam i nowa praji, řo chze Jesuř nam tute řbože pschinjescz a je teř nař do řwojeho kralestwa pschestajit. Teř my móžemy řo něřk teho řhwalicz:

Ta krej a prawdoscz řhryřtuřa
je moja drařta pschistořna.

S teř psched Bohom ja wobřtacz chzu,
hdyž do njebeř nups počahnu.

3. Do njeřja! Pichetož i pschestajenjom do řhryřtuřoweho kralestwa je Bóh nař hódnych czinił k herbřtwu tych fwojatyřch w śwětle. Semske herbřtwa móže wřchelake bycz, kublo, a pjenjeřy abo, hdyž te njeřřu, tola pobořnoscz a i tym řprawnoscz a řwěrnoscz, kař be to řosef jako jeniczke kublo do Egyptowskeje řobuwřak; abo teř dołh abo njewěra a njeřprawnoscz, kař někotre džeczjo tajke něřchto k řwojemu njeřbožu se řtarschisřkeho doma řobu wofnje. Nařch řyly nětcziřchi narod po nimale řylym řwěcze pschichodnemu narodej czeřki dołh řawofaji —, řle herbřtwa! Shto je pař „herbřtwa fwojatyřch w śwětle?“ „Džeczjo w śwětle“ řu czi psches wěru do Jesuřa wuřwjeczeni, řiž řu řwoje řbože we wumozenju psches řhryřtuřa namařali, řiž tu w śwětle řhodža a budža tam wěcznje řbóžni. Hdyž je wodacze hrěchow, tam je teř řiwjenje a řbóžnoscz. To je řich herbřtwa! Prawo na herbřtwa ma džeczjo. A kař wjele Jesuřa horje wřachu, tym da wón mřsz, řo bychy Bože džeczjo byli, kotřiž do jeho mjena wěrja (řan. 1, 12). Hdyž do Jesuřa wěrimy,

řmy hódni a řhmani k herbřtwu tych fwojatyřch we śwětle, to je k wěcznej řbóžnoscz. To je hnadny dar, kotryž řo nam řlóneczne psches Jesuřa dostanje, řiž praji: „W mojeho Wótza domje je wjele wobřdenjow. řa du tam, wam to měřto pschihotowacz, a chzu řařo pschincz a wař k řebi wřacz, řo byřche teř wy byli, hdyž ja řym.“ Na tute našche njebieske powołanje nař fwojaty řawoł něřk w fwojatyřch adventeje pokasuje. Nař bychmy nje-džakowni bycz móhli? Njech je najřjeřřchi wřchěch hódownych darow řařo našch lubh řbóžniř Jesuř řam, řo bychmy řo řwojeho wumozenja wot hrěcha a řmjereče řrořchtowacz a pošlědnjemu wulskemu adventej řtrořchtnje napscheczjowo hładacz móhli jako czi, řiž řu hódni k herbřtwu tych fwojatyřch w śwětle!

řantjen.

V. w H.

„Herbřtwa fwojatyřch we śwětle.“

— List ke Koloř. 1, 9—14. —

řlób (ř. miř. h., cz. 101): řalleluja! Boha řhwalicz řc.

abo teř: Božo, řnječe teho řwěta řc.

Herbřtwa junu njeřachodne
nam řo i Boha poškiezi,
czesce najwřřschesce hódne
w krařnoscz i řabřřcheci,
hdyž řo řjawnje pokaze,
řchto mřda řwěrnyřch wěczna je.

řóřnacž wolu řwoju dawa
w rořomje a mudroschi
řóczeř nam, řo wofschewjala
duscha by řo w radoschi;
jeřinicz řpodobnyřch nař chze,
dacž nam řlody dostojne.

Na Božim tu řohnowanju
pschiběracž džě dymbimy,
řhodzicz k Božom' řpodbanju,
jako Boži domjazy,
k wobřtajnoschi, jeřerpnoschi
i wjeřelosczu řhlnjeni.

Džakowni bycz Wótzeř chzemny,
řiž nař hódnych czinił je,
řo w dom i řyřby k njemu džemy
k herbřtwu jeho we śwětle,
kotrež fwojatyřch wudželi,
hdyž řich krařnje wupřřchi.

Wutorhnył wřchal nař je miřy
wot wyschnosceje czemnosceje,
řwoje dokonjawschi džiwny
nař řej dołh se řmjereče,
řo je řiwjenje nam řo
psches krej řřyna řkicžito.

Wodacze my hrěchow mamy,
dołh našch řapłaczenty je,
duř džak i řhawřbu jemu damy,
řiž nař horzo lubuje;
junu řej nař pschekrařni,
do herbřtwa nař pscheřadzi.

Ahwatacz spěšchnje nětko chzemy
do towarštwy sbóžneho,
so tam nuts sańcz njemijemy,
hdyž běh tudy skónczi so.
Słowu k njeby sběhajmy,
domoj k herbstwu chwatajmy! —

M. U.

№ 60. narodninam herbskeho knihiczišczerja a nowinarja f. Marka Šmolerja.

Jedyn s najnaczišchich a najbóžnějšich hynow herbskeho naroda, wobkedžeć herbskeje knihiczišczernje a wudawać „Šerbškich Nowin“ a czišczer a nakladnik našeho njedželsteho kopjena „Bomhaj Bóh“, knjes Marko Šmoleć, hwojeći w běhu tuteho tydženja hwoje 60. narodniny. Se hwojej nješebicziweje herbskeje džělawosću je zebi saškuził, so so pschi tutym wažnym wotrěštu jeho žiwjenja našim lubym herbskim cziťarjam s krotka jeho žiwjenjeběh psched woczi staji. Marko Šmoleć bu 21. dezembra 1857 jako druhi hyn a tšecze džěczo našeho klawneho wótczinza Jana Ernsta Šmolerja na Židowje pod Budyšchinom narodženy. Jeho staršchi bratr Mirko, kiž měješe po prawom herbsku knihiczišczernju po hwojim nanje něhdy dostacž, w l. 1875 něšyto psches 20 lět staru wumrě, jeho mlódschi bratr Jan pak wopuscezi w l. 1878 herbski kraj a pschěhdli so se hwojej šotru Ludmilu, mlódej mandželskeje gymnastalneho wučerja Michala Čzocha, do Nižneho Nowgoroda. Duž bě nětko Marko Šmoleć powołany, něhdy na hwojeho nanowe městno stupicž a jeho we wjedženju herbskeje knihiczišczernje a s dobom wudawanju Šerbškich Nowin našlědowacž. Wopusceziwšchi Budyški gymnastij po wotpołożenju pruhowanja sa wojeřsku službu dobrowólnikow poda so k praktiskemu wuwuczowanju na pschekupsku schulu w Budyšchinje a do nanoweje czišczernje.

Po nanowej hnjerczi 1884 pschewsa Marko Šmoleć hnydom Šmolerjez herbsku czišczernju a wudawanje „Šerbškich Nowin, kotrež wón nětko hižo psches 33 lět, kaž jeho klawny nan, we runej sprawnjej myšli wudawa, njehladajo pschipošnacžow a nještrachujo so pschecziwjenjow.

Jako něhdušchi Šrjebjanški faraž dr. Sella wudacze herbskeho njedželsteho kopjena sa nusne spóšna, Marko Šmoleć s wjekełoscžu tutu myšl horjewsa, bywajo tak hižo 27. lěto czišczer a nakladnik našeho njedželsteho kopjena „Bomhaj Bóh“. Najke wopory je wón sa našch „Bomhaj Bóh“ pschinješt a hišcže pschinješe, wopory czaša, próžy a pjenjes, jenož jich malo wě. K temu je Marko Šmoleć s lětom 1916 hišcže czišcž a naklad měžacznika „Nowy Mišionški poškoł“ na so wsak. Dale wón našch měžcniš „Sužizu“ 6 lět dolho nakladowacše a wot lěta 1908 so tež našch wědomostny „Čašopis Maczižy Šerbškeje“ porjadnje we Šmolerjez czišczerne we Šerbškim Domje czišczeri.

Nimo teho je s nakladom Marka Šmolerja s jeho czišczernje wuschla wulka licžba knihow, mjes nini rjada schulškich knihow sa herbske a němške schule a wschelatich ludowych knižkow a spisow. Czišczerajo pak je so we Šmolerjez knihiczišczerne we běhu tutych 33 lět hišcže wjele wjazy herbskich a druhich knihow a knižkow.

S teho hižo bjes dwěla kóždy spóšnawa, so je Šmolerjez knihiczišczernja wot jeje sałożenja w lěcže 1873 a wošebje wot jeje pschěhdlenja do noweho „Šerbškeho Doma“ w l. 1898 stajnje s czašom postupowaca, tak so je wóna jena s najnahladni-

šchich w zlym Budyšchinje, haj kamo s Lipska porjadne czišczerške džěla, kaž n. psch. „Lětopis kužiskeho předarškeho towarštwy „Sorabija“ pschipošacane dostawa.

Bóbla hwojeje czišczerne ma Marko Šmoleć we hwojej wudawarni „Šerbškich Nowin“ tež kniharnju, we kotrež móžesch herbske a tež druhorěcžne knihi wošebje Šmolerjez naklada na žadanje dostacž.

Me s tym džělawosć Marka Šmolerja wučerpana njeje. Wschědnje a stajnje je wón stajnje a sprawnje, se słowom a pierom wustupowal sa jakošy sarucžene prawa herbskeje rěcže a narodnosće we herbskich schulach a zyrkwjach, njedžiwajo na pschizłóždenja a nještrachujo so hroženjow a njelubosćow. Wjele lět hižo bywa našch jubilać wubjeršownik Maczižy Šerbškeje a „Towarštwy pomozy sa studowacžy Šerbow.“

Šiwěrnju a lubosćiwu pomoznizu pschi hwojim czežim a njewustawacžym próžowanju namaka Marko Šmoleć we herbskeje knježnje Marji Škopez s Nješkacžidla, s kotrež wón 1. měrza 1895 do hwojateho mandželstwa stupi. S jeju mandželstwa wurosečechu tšiči džoweczižki, kotrež nětko nana we czišczerne a wudawarni „Šerbškich Nowin“ a „Bomhaj Bóh“ a a maczeć we domjazyh džěle podpjeraju.

Na 33 lět našch jubilać we hwojej herbskeje czišczerne a redaktorškej stwicžy džěla a pschi tym delkach w klamach a wudawarni „Šerbškich Nowin“ hwojim lubowanym Šerbam pschuzuje a dobru radu we najwšchelatich naležnosćach dawa.

Spominajo na njewustawacze nješpróžniwe džělo našeho jubilara a na wschelatke wulke wopory, kotrež je našemu lubemu kopjenu „Bomhaj Bóh“ we horliwej myšli pschinješt, so by tež s tym pomhal, Bože kralestwo mjes našim ludom twaricž, k jeho 60. narodninam s wutrobu jemu šbože pschějemy. Bóh Wjeršchny šđerž jeho nam hišcže wjele, wjele lět štroweho a czeršwego. Bomhaj Bóh jemu!

Město so škoržisch . . .

Město so na njewuprajomne horja wóžny škoržisch, modl so cžim bóle, so by so Bóh tón Anjes nad hrěschnyhmi ludžimi hmitil!

Město so na hrubosć našchich nješchecželow škoržisch, modl so cžim bóle, so by so Bóh jako žudnik wopofasał!

Město so na njedostatki a smylki škoržisch, kiž naš wódža, modl so cžim bóle, so by jim Bóh mudrosć a wobhladnivosć daril!

Město so škoržisch na dolhi czaž tuteho czežkeho domaphtanja, modl so cžim bóle, so by Bóh s njeho žohnowanju wurosež dak!

Město so škoržisch na liwkosć pschecziwo Božim słowu, modl so cžim bóle, so by Bóh w nim ducha pokuty šbudžil!

Město so škoržisch na liwkosć pschecziwo Božim słowu, modl so cžim bóle, so by hlóš po nim do kraja póžlal!

Město so škoržisch na bješmóžne přědowanja, modl so cžim bóle, so by Bóh tón Anjes našchich předarjow s duchom a s možu s njebež wobnadžil!

Město so škoržisch na mucnosć wěriwych, modl so cžim bóle, so by Bóh hwoju wošadu žohnowal a pschecziwo duchej czaša wobronil!

Město so škoržisch na hnadnu žyrobju, modl so, so by Bóh tuto hnadne žohnowal!

Město so škoržisch na njesprawne rošdželenje žyrobju, modl so, so by nam Bóh tež w tym pomhal.

Město so škoržisch na wjedro, modl so cžim bóle, so by Bóh našche žita wobkhowal a so naš njeby dla našchich winow khostal!

Město jo skorzišch na tvoje horjo a hnjercz twojich lubych, modl so cžim bóle, so by cži Bóh hnadu dał cžichi bječ a njesčž.

Město jo skorzišch na sadžewki Božeho kralestwa, modl so, so by Bóh i nich spěchowanje cžinił.

Město jo skorzišch, hdyž uochze po twojej woli hieč, modl so cžim bóle, so by so Boža wola stala!

Schto póhan wo mišionarach budži.

Ras jedyn póhan k druhemu takle rěčeše: „My mamy tu mišionarow; so to tola džiwni ludžo. Njichó jich k nam wolal njeje, a tola so k nam pschischli. Schto woni tu cžinja? Woni wolaju ludži k Božim službam. Prósni ženje na wšy nješteja. Dasch jim pivo, dha ani schklenzy njewupija. Woni njehradnu a ani tež naž njewujebaju. Dasch jim něšto, dha cži wjazy sažo dadža. Skorzišch, tehdy cži lékařstwo pschinježu, a ty njetrjebajšch nicžo ja njo saplacžičž; woni nječžinja, kaž našchi kuslarjo, kotrymž našch wulku msdu dacz, a potom hiščeže nicžo njepomhaju. Prošych jich wo něšto, dha cži jo dadža, kaž so mi staremu mužej koschlu dali, so njebych jnyu mřel. Tež žaneho palenza nimaju ani i nim njewikuja, kaž portugisizy handlerjo. Haj, tutych mužow njesrošymišch, kaž jara hebi tež na nich myšlich.“

So mišionarow Schrytuhowa luboščž muez, khudym, hubjenym póhanam pucz k sbóžnosčži pokasacz, to je tutym hebicžiwym póhanam i woprědka njepscristupne a njesrošymliwe. Me mišionaroyo se słowom a suamjenjom předuja, a my wěmy, so jich džělo podarmo njeje, ale so je předomanje Božeho słowa tež mjes póhanami móž, kotraž žiwjenje sbudžuje.

Mišionar a lawy.

„Ssy tež tam lawy widžal?“ bu njedawno mišionar praschany, kiž je dolhe lěta w južnej Afrizy džěłal a so nětk domoj wróčič. „D haj“, wotmolwi wón, „něhdy widžach zyle stadlo lawow bliže hacž bě mi lubo. Ja so wjesech na wosu wot wolow cžehnjenym, so bych mišionistku staziju wopytal. Žona a naju mała holecžka běschtej pschi mni, Dha shubichmy, jako so hižo wječzor pschiblizowasche, prawy pucz. Zyla krajina bě kaž puščina, nihdže žana wješ, žadym dom, žadym schtomi žana trawa ja našch skót a žaneje kapki wody. Tola, schto pomhajsche? Dyrbjachmy w tutej puščinje pschenozowacz a na druge ranje pytačž, prawy pucz sažo namakacz. Cžěže džělo bě, woly paseč, so so nam njebychu saběžale a nam cžefnyte. Wone buch wupschehnjene. Žona a džěčžo wostaschtej we wosu, njes thm so chznych ja strážowacz, so bych moje woly pašł. Po khwili paš běch tež ja na hnjercz spróžny wušnył, a jako wotucžich, hwitajsche hižo ranje. Wot mojich wolow nihdže nicžo widžecz njebě, město nich paš wohladach tji wulke lawy w mojej bliskosčži, kiž krowelacžne hwoje woczti na mnje wudžerachu. Dnydom spósnach, so stejimy wšchitzy w hnjertnym strasche, a tola w thm woomiku njenje na tamne lawy myšlach, ale ból so starach wo moje woly, pschetož njenamakachmy te wjazy, potom běchmy tola wšchitzy tudy bjes zyroby a picža shubjeni. Mjes thm bě so ranšchi wěšič sběhnył, kiž i bělým plachezom, i kotrymž bě mój wós wodžety, hrajesche a kóncžki teho krywa tam a hem khablasche. Dolho cžas šhladowachu moje lawy i prošym wokom na tón běly rub, psched kotrymž so, dokelž so we wěšiku sdasche wšchón žiwny bječ, po wšchém sdaczu bojachu. Tajki napohlad

bě jim zyle nowy. Po dlěchim cžasju wobrocžichu mi khribjet, so pschezo ja mojim rubom wohladujo, a khwatachu přecz. Ja paš malo wješety njeběch, jako běch tych majestatskich, wulkich hosčži wotbył. Na to džěch, so bych moje woly pytal, kotrež skoro hodžinu daloko skóncžnje pschi wodže namakach. Wone běchu w nozy wodu wuczuke a so tehodla k njej podafe, a kaš derje bě, so běchu mi cžefte, pschetož hewak drje bychu hebi lawy i nich hwoj wopor žadale. Ja wjedžich je sažo k mojej, sapschahnych je a po krotkej prózy namakachmy sažo prawy pucz, kiž naž k wotthrujenemu kóncžej wjedžesche.“

Se Šerbow, ja Šerbow.

Wójna a měr! Š jeneho bofa nam kiwa měr, i drugeho bofa nam pschpowjedža noweje wójny, tole móže so wo tych sašdženych dnjach prajičž. Rušowska jedna wo pschiměrje, a runje tak budže chzijo uochzijo tež Rumunška do tajkeho swolicž dyrbjecz — k wulkemu wobžarowanju našchich njepsczechelow i wječornej žrony. Amerikanski přesidenta Wilson paš, po sdaczu psched krotkim hiščeže tón předar a schitar měra, je, drje poraženja Štalskich dla, tež Awstriško-Wuheriškej wójny pschpowjedžič, a jeho mjenje abo bóle pscheczelniwemu nišowanju so podwolo, je Škwador i wobkhada i Němiskej wustupič. To naž wuczti, niž na cžłowjekow pomoz wšchu twaricž, to naž napomina, niž psched cžłowjekami so bojecž. W tym wostanym, so Boha so bojny a na njeho hwoju nadžiju stajamy! Tak wobstejimy!

— Diözesanska shromadžina Budyškeho wokrješa, schtwórtk 6. dez. wotdžeržana a wusnamjenena i pschitomosčžu k wokrješneho hejtmana i Craushaar a přeni krocž jeho sastupjerja, knježerstwoweho radžicžela dr. Raschki, mješesche wo kamžnych praschajach jednacž, kaž dwaj dnež přjedy w Herrnhucze wotměta, wo kotrež je so tydženja rosprawa podala. W Budyšschinje k. duchownaj Bóž i Budestez a Böhma i Wopasche pschednoschowaschaj. Pschedhuda, k. tajny zyrkwiny radžicžel Rosenfranz rosprawjesche wo saměrach a wustawkach „kužiskeho skutka lubosčže“, kiž je so saščič k dopomnjeczju na to, so je cžěški kral Matthiaš 5. septembra 1611 w Budyšchinje pschwišowarjam Lutheroweje wuczby služič, so chze jich pschi jich wěrje wostajecz a schitowacz. Kaž mjeno praji, dyrbi tutón „kužiski skutk lubosčže“ služič k podpjeranju zyrkwinych skutkow lubosčže w myšli snutskowneho mišionstwa. Hižo 6 lět dolho so so kolekty sa to sběrate, kiž so hacž dotal na 18 000 hrjwnow wunješte, kiž nětko sawoženje tuteho „kužiskeho skutka lubosčže“ wuczinijsa. Tuto sawoženje nječmē so pschetrejbacz, ale dyrbi dale rosčž. Dač ma so po wustawkach, kotrež we bližichim cžasju dowolnosčž knježerstwa dostanu, nasčowacz.

— Do našesche powjesče wo wobžadženju wojerowskeje superintendenty je psches cžiščezěški jnyłk njejašnosčž pschischla. Nowy superintendenta je knjes Köhler, hacž dotal se superintendentom we Gührenje we Löwenbergskim wokrježu.

Lutherowe słowa.

106.

Šdže chzpli bohacžič a móžni wostacz, hdyž žani khudži a podanjo byli njebychu?

107.

Kaž noš cžělo noštyej, tak noscha nižy wšchě myške knježstwa.

J. K.

Zamolwity redaktor: faraš Wyrgač w Nosačicach.

Soburedaktor: faraš Mrózak we Łupoji.

Čiščez a nakladnik: M. Smoleč.